

Suuren paaston veisuja

Nouskoon minun rukoukseni

*Nouskoon minun rukoukseni / niin kuin suitsutussavu Sinun kasvojesi eteen. / Minun käteni ylennys/
olkoon Sinulle ehtoouhri.*

*Herra, minä huudan Sinua, / kuule minua, oi Herra. / Ota korviisi minun ääneni, / kun minä Sinua
huudan.*

Herra, pane vartija minun suulleni / ja suljettu portti minun huuliini /, ja suljettu portti minun huuliini.

*Älä salli, älä salli sydämeni / taipua vääristelyn sanoihin / minun syntieni puolusteluksi, / syntieni
puolusteluksi.*

Nouskoon minun rukoukseni -veisu kuuluu Suuren Paaston aikana toimitettavaan Ennenpyhitettyjen lahjain liturgiaan eli niin sanottuun paastoliturgiaan. Veisun sanat ovat peräisin psalmista 141. Kyseinen psalmi on profeetta Daavidin käsialaa ja hän kirjoitti sen aikana, jolloin valtansa sokaisema kuningas Saul vainosi häntä aikomuksenaan tappaa hänet. Daavid rukoili ja pyysi hartaasti Jumalaa kuulemaan rukoustensa äänen. Vielä vuosituhansien jälkeenkin psalmi on säilyttänyt ajankohtaisuutensa ja toimii hienona esimerkkinä ihmisille siitä, miten sanoittaa sielusta kumpuava rukous.

Ennenpyhitettyjen lahjain liturgiaa voidaan pitää eräänlaisena ehtoopalveluksen ja liturgian synteessä. Näistä ehtoopalvelusosion lopussa luetaan parimiat, minkä jälkeen lauletaan Nouskoon minun rukoukseni. Veisussa sen pääsäkeistö ja muut säkeistöt vuorottelevat keskenään. Muodoltansa ja liturgiselta sijainniltansa veisu muistuttaa suurta prokimenia. Ennenpyhitettyjen lahjain liturgiassa ehtoopalvelus päättyy kuitenkin jo parimioihin, kun Nouskoon minun rukoukseni puolestaan käynnistää liturgiaosion. Tässä mielessä veisua voidaankin verrata varsinaisen liturgian Pyhä Jumala -veisuun (tai sen vaihtoveisuihin) sekä pääsiäiskauden jumalanpalvelusten Kristus nousi kuolleista -aloitukseen.

Jokaisen kristityn tärkein tehtävä tässä maailmassa on rukous. Nouskoon minun rukoukseni -veisun säkeistöt ovat näin muodoin erinomaisia havainnollistamaan, mitkä asiat todella edistävät rukousta ja mitkä taas loitontavat meitä siitä. Säkeistön ”Herra, pane vartija/ minun suulleni/ ja suljettu portti huuliini” ajatus on se, että jos me kristittyinä todella haluamme syventyä rukoukseen, on meidän osattava olla hiljaa ja tarkkailla sanojamme. Vain hiljentyminen vie meidät rukouksen tielle. Säkeistössä ”Älä salli sydämeni/ taipua vääristelyn sanoihin/ syntieni puolusteluksi” puhutaan taas siitä, miten ihmisille ominainen taipumus puolustella tekojaan vie meitä kauemmas Jumalasta. Tämä selittyy sillä, että Jumalan silmien edessä ainoastaan omien heikkouksiemme tunnustaminen – ei puolustelu – voi todella johdattaa meitä kohti Jumalaa ja Hänen kaltaisuuttaan.

Nouskoon minun rukoukseni -veisun ajaksi ennenpyhitettyjen lahjain liturgiassa on tapana polvistua. Tällä osoitamme katumusta sekä pohjatonta kaipuutamme Jumalan valtakuntaan. Suomessa on yleistä, että pappi laulaa Nouskoon minun rukoukseni -veisun vaihtuvat säkeistöt, joiden väleissä kuoro kertaa veisun ensimmäistä säkeistöä. Vallitsevasta tavasta poiketen on myös mahdollista, että veisun laulaa joko kuoro tai tertsetti kokonaisuudessaan. Luonnollisesti veisu on innoittanut monia säveltäjiä, minkä vuoksi siitä löytyy lukuisia erilaisia säveltaiteellisia tulkintoja.

<https://youtu.be/GBHus3YwAvs>

Nouskoon minun rukoukseni, perinteinen kreikkalainen sävelmä

Lähteet: Pravoslavie.ru, Radiovera.ru, Foma.ru